

הימים-אכם (ו) באנני הכוינו לבית אלהי. וזה מכך שחרית ומוציא ערבית. שהרי בלילה מוציא חילתו לכל הארץדים, ושולט על אותו חילות, ומהונם. ובשחרית מכנס לבתים, ומנשים לנקבם ולא שולטים. שהרי הבקר כולל את כלם, כמו שנאמר (תהלים צב) להגיד בפרק חסוך ואומנתך בלילות. והרי באrhoהו.

ויש קול על זה הרקיע, ממנה גוזן זה הרקיע. בשעה שקול זה מתעורר, כל ההמוניים לא נועים, ואין להם רשות אלא לעמוד במקומם, ומרקבים את חילותיהם ומחפיכים לאוטו טוב שגמשך לאותו רקיע ויתברכו בגלו, ועל זה הוא מעלה לרקיע אשר על ראשם.

בא וראה, רקיע רקיע אשר על אבן ספר דמות כסא, מה שכתב כמראה אבן ספר - זו אבן ישראל. וזהו סוד תפותוב, (בראשית ט) וגילו את האבן וגוזו. אבן אחת ירדה מלמעלה הפאشر רצוי ישראל לזרת את הארץ, וככתוב בה גורל. והיא אמרה: זה לפולוני, וזה לפולוני. וזה האבן היא מפתח כסא המלך יורחת. וראי (שם טז) שם רעה אבן ישראל בטוב. ומשום זה על פי הגורל וראי מחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא לוז. פגע בהם רבי אלענזר. רצוי אחורי. אמרו, וראי נרוץ אחריו השכינה. עד שהגיעו אצלו, אמרו, וראי נשפטף אחר ונסמע דבר חדש. פתח ואמר, (ישעה נא) שמעו אליו רצפי צדק, רצפי צדק מבקשי וגוז. שמעו אליו רצפי צדק ואלשו השולכים אחר האמונה, רצפי צדק, וראי אלו מבקשי ה'. אם רציתם לדעת האמונה ולאחו בזה הצדק, לא تستכלו בה לבדה כשאר בני העולם שגרמו מימה לעצם על

[ו]בעני הכוינו לבית אלהי. ורק אמן שחרית ומוציא ערבית. דהא בליליא, אףיך חילוי לכל סטרין, ושלטה על אינון חיילין ואכלוסין. ובשחריתبني לכהו, ואעליל לנקייהו, ולא שלטין. דהא בקר בלילה בלילה. כמה דעת אמר (תהלים צב) להגיד בפרק מסדר ואמונתך בלילות. והא אוקמונה.

יקול אית על האי רקיע, מגיה אתן האי רקיע, בשעתה דהאי קול אתער, בלהו אכלוסין לא נטין, ולית בהו רשו, אלא למיקם בדוכתייהו, ואקרבי חיליהו ומחפאן, לההוא טיבו דגידי לההוא רקיע, ויתפרקן בגיניה, ועל דא איהו מעלה לרקיע אשר על ראשם. היא חזי רקיע רקיע אשר על אבן ספר דמות כפסיר, דא אבן ישראלי.

ודא הוא רוז דכתיב, (בראשית טט) ונילו את האבן וגוזו. חד אבן נחטא מלעילה, פד בעי ישראלי למירת ארעה, וכחיב בה גורל. ואיהו אמר, דא לפולניה, ורק אן לפולניה. ורק אבן הוא מתחות (דרכ' ע"א) פרסייא דמלפאה נחטא. ודי (בראשית מט) ממש רעה אבן ישראל כתיב. ובגיני כך על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה היו אוזי מאושא לוז, פגע בהו רבי אלענזר, רחטו אבתיריה. אמרו, ודי נרheit אבתיריה דשכינה. עד דמתו לגביה, אמרו ודי נשפטף בהדר, ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר, (ישעה נא) שמעו אליו רצפי צדק מבקשי וגוז. שמעו אליו רצפי צדק, אינון דאזילין במר מהימנותא, רצפי צדק, ודי אינון מבקשי ה'. אי בעיתו למנדע מהימנותא,